فصل اول– تعاریف کلی و اصول

ماده ۱– کلیه کـــــارفرمایان ،کـــــارگران ،کـــارگاهها ، مؤسسات تولیدی ،صنعتی، خدماتی و کشاورزی مکلف به تبعیت از این قانون می باشند.

ماده۲– کـــــارگر از لحاظ این قـــــانون کسی است که به هر عنوان در مقـــــــــابل دریافت حق السعی اعم از مزد ، حقوق ،سهم سود و سایر مزایا به در خواست کار فرما کار می کند

ماده۳–کارفرمـــــــــــــا شخصی است حقیقی یا حقوقی که کارگر به درخواست و به حساب او در مقابل دریافت حق السعی کار می کند . مدیران و مسئولان و بطور عموم کلیه کسانی که عهده دار اداره کارگاه هستند نماینده کارفرما محسوب می شوند و کار فرما مسئول کلیه تعهداتی است که نمایندگان مذکور در قبال کارگر به عهده می گیرند .در صورتی که نماینده کارفرما خارج از اختیارات خود تعهدی بنماید و کارفرما آن را نپذیرد در مقابل کارفرما ضامن است .

ماده ۴– کارگاه محلی است که کارگر به در خواست کارفرما یا نماینده اودر آنجا کار می کـــــند، از قبیل مـــــؤسسات صنعتی، کـــشاورزی، معدنی ساختمانی،ترابری،مسافربـــــری،خدمـــــاتی،تجـــــاری،تولیدی، اماکن عمومی و امثال آنها .کلیه تأسیسات که به اقتضای کار متعلق به کـــــــــــارگاه اند ، از قبیل نماز خانه ،نهار خوری ، تعـــــاونی ها، شیرخوارگاه ، مهد کودک ،درمانگاه ،حمـــــام ،آموزشگاه حرفه ای ، قرائت خانه ، کلاسهـــــــای سواد آموزی ،و سایر مراکز آموزشی و اماکن مربوط به شورا و انجمن اســـــلامی ،و بسیج کـــــــــــارگران ، ورزشگاه و و ســـــایل ایاب و ذهاب و نظایر آنها جزء کـــــارگاه می باشند .

ماده۵–کلیه کارگران ،کارفرمایان ، نمایندگان آنان و کار آموزان ونیز کارگاهها مشمول مقررات این قانون می باشند.

ماده۶-براساس بند چهار اصل چهل وسوم وبند شش اصل دوم واصول نوزدهم، بیستم وبیست وهشتم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران ،اجبار افراد به کار معین و بهره کشی از دیگری ممنوع و مردم ایران از هر قوم و قبیله که باشند از حقوق مساوی برخوردارند ورنگ ،نژاد ،زبان و مانند اینها سبب امتیاز نخواهد بود وهمه افراد اعم از زن ومرد یکسان در حمایت قانون قراردارند وهر کس حق دارد شغلی را که به ان مایل است ومخالف اسلام ومصالح عمومی وحقوق دیگران نیست برگزیند.